

at det er i Grunden den bedste Bestemmelse, som kan træffes.

Der er en Bestemmelse, som er blevet meget stærkt angreben, jeg tror, den staar i § 41. Denne Paragraf har i det hele taget været Genstand for temmelig stærke Angreb og da særlig fra det ærede 3dje Medlem for 3dje Kreds (Rimp). Han var meget utilfreds med, at man ikke længere paa Tvangsarbejdsanstalter kan give de paagældende Individuer en forvortlig Røvselse eller, som han udtrykte sig, give dem Kotteing. Den ærede Landstingsmand ved lod noget strengt, men ved nærmere at høre efter, var Meningen, hvad jeg ikke tvivlede om i Forvejen, ikke nær saa streng, som Ordene kunde forlede til at antage, idet han bemærkede, at han netop troede, at saadan en Bestemmelse vilde have en forebyggende Karakter, og han troede jo heller ikke, at den nævnte Straf ofte vilde komme til Anvendelse. Men den ærede Landstingsmand ved godt, idet han jo sikkert har fulgt Forhandlingerne i det andet Ting, at det er en Paragraf, hvorefter der har været ført megen Forhandling, og jeg maa beundre den ærede Indenrigsminister, at han har kunnet gennemføre denne Paragraf i den Skikkelse, den har; thi det er jo bekendt nok, at i det andet Ting ønskede man endog, at den skulde have været meget mildere; man var utilfreds med Spændetrojen, man var utilfreds med, at Fattigbestyrerne med Politidirektørens eller Politimesterens Samtykke skulde kunne idømme Tvangsarbejde i 6 Maaneder. Man vilde have, at det kun skulde kunne ske, naar Politimesteren ligesom selv kendte Straffen, altsaa ved, at der blev fældet Dom. Den ærede Landstingsmand vil se, at skulde vi tilbage dertil og forhandle dette Punkt, vilde det i Virkeligheden betyde, at man overhovedet ikke vilde komme igennem med denne Sag. Dette Punkt er behandlet saa udførligt, at der vistnok ikke er videre ved det at rette, selv om der var Tid dertil. Der staar Anskuelse saa skarpt mod Anskuelse, saa at jeg i det hele taget tror, at selv om vi havde meget længere Tid dertil, vilde det hele dog kun føre til, at vi overhovedet ingen Fattiglov fik, dersom denne Sag skulde optages. Jeg tror, det vil være umuligt at naa mere i den Henseende, end der er naaet, og jeg kan ikke nægte, at naar man baade har Spændetrojen og denne Bestemmelse om Tvangsarbejde i 6 Maaneder og Bestemmelsen om, at Arbejdspenge kunne fratages i 14 Dage, saa tror jeg, at man har tilstrækkelige Forholdsregler, selv overfor de værste Individuer. Jeg er for øvrigt ikke imod, at

der skal Disciplin til; det skal der selvfølgelig til under saadanne Forhold.

Fremdeles har der været Utilfredshed med § 35 om Eftergivelsen af Fattighjælp. Jeg glæder mig meget over, at denne Sag nu er bleven reguleret, thi det kan ikke nægtes, at saaledes som det var tidligere, var der nogle Kommuner, der aldrig vilde eftergive Fattighjælp, medens andre Kommuner vare meget, ja maaske temmelig rindhaandede med Eftergivelsen. Jeg kan ikke nægte, at det var en stor Uliged, idet det var en stor Ubillighed imod nogle, og en for stor Godhed imod andre. Jeg tror, at det er en meget god Bestemmelse, at der er sat 5 Mar som Betingelse for, at Fattighjælp skal eftergives, og at den kan eftergives efter et Mars Forløb. Derved vil der blive nogenlunde Lighed i dette Forhold over hele Landet.

Fremdeles er det ogsaa en meget human Bestemmelse, at Lægehjælp ikke skal regnes som Fattighjælp, og at heller ikke Betaling til Jordemødre eller Begravelseshjælp mere skal betegnes som Fattighjælp. Man har for klaget over — og med Rette — at en Smule Hjælp i Sygdomstilfælde skal have de samme Følger for fattige Folt som Fattighjælp med Henhyn til Tabet af borgerlige og personlige Rettigheder.

Det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen) klagede i Gaar over, at man i Halvfjerdserne havde et saa godt Dje for det frivillige Fattigvæsen, men at vi nu ere komne bort fra det. Jeg tror, at det ærede Medlem tager fuldstændig fejl deri. Det ærede Medlem vil kunne sige sig selv, at det er vanstelig overhovedet at organisere det frivillige Fattigvæsen; det lader sig ikke fremtvinge ved en Lov, og det skal organisere sig selv; man kan egentlig kun indirekte opmuntre dertil, og en indirekte Opmuntring hertil gives der i allerhøjeste Grad baade ved det her foreliggende Forslag, og ved det andet Lovforslag, som senere staar paa Dagsordenen, Alderdomsforjærgelsesloven. Det, det efter min For mening særlig kommer an paa, er, at man holder Folt udenfor Fattigvæsenet, og i saa Henseende er jeg ikke uenig med det ærede Medlem, selv om han brugte et vel stærkt Udtryk, idet han sagde, at det offentlige Fattigvæsen er en Forbandelse; jeg vil sige, at det er i mange Maader demoraliserende; deri ere vi altsaa enige. Men i denne Lov gives der ligesom en Spore til, at Folt holdes udenfor Fattigvæsenet, og de kunne holdes udenfor det ved nogen Haandskræning. Det ærede Medlem er bange for, at